

VÉNRES SANTO

Queridos irmáns,

Dinos a Escritura que, en Getsemaní, coñecendo desde dentro o pecado do mundo, o de cada un e o de todos, o Señor Xesús, humanamente abraiado polo peso de tanta escuridade e tanta dor, pide ao Pai con gran clamor e bágoas vida e salvación, que se realice o seu designio bo, que a historia non conclúa só en perda e morte.

Que o seu Nome sexa santificado ante todos os pobos, que o recoñezan como Pai da vida, que salva a quen non ten esperanza por si mesmo. Que veña o seu Reino, que a súa vontade sexa feita na terra, a súa vontade e non a nosa; porque del podemos esperar liberdade e redención, do Pai cuxa misericordia dura por mil xeracións, que dá a vida e resucita aos mortos.

Xesús, como en todo momento da súa misión, afirma de novo ao Pai e o seu amor ao mundo como o horizonte verdadeiro, tamén cando a inmensidade do mal, as afrontas dos homes, a súa obstinación no rexeitamento a Deus, parecen exceder as propias forzas. Porque non poden impedir o clamor do corazón, a oración humilde de quen non ten xa nada e suplica a Deus a vida, pídelle que reine El por encima de mentiras, de debilidades e de morte; non poden impedir o xesto libre e persoal de abandonarse nas mans do Pai, de encomendarlle o propio espírito, para que se cumpra o seu designio de salvación.

E todo o peso do mal do mundo, inconmensurable humanamente, detense ante o limiar deste corazón sacro, que é de carne e non de pedra –que paradoxalmente non sería apoio suficiente, crebaría–, cuxa riqueza é a relación co Pai, como Fillo que suplica confiado, a apertura plena e obediente á forza do seu Espírito divino que, en Alianza definitiva, sosteno nesta gran loita e faio vencedor.

O Pai escoitou a Xesús, que lle confiou a El toda a súa vida, todo o seu ser, toda a súa Persoa; e que cumpría así a obra que Deus quería: amar, rescatar, sandar, pagar as débedas dos irmáns, levalos ao coñecemento do Pai, cambiarlles o corazón pola forza deste Amor, que vivifica todas as cousas e chama á vida mesmo aos mortos.

Xesús non considerou que este pecado do mundo non lle afectaba, non tiña que ver con El. Non o declarou intranscendente; coma se se explicase principalmente polo mal funcionamento da sociedade, por leis externas á responsabilidade persoal, que bastaría cambiar coa intelixencia ou a teoría adecuada; coma se bastase, en realidade, con que a xente asumise o correcto e o fixese, aínda que fose máis o reflexo da mentalidade dominante que un exercicio da propia liberdade.

O Señor ve o pecado enraizado na liberdade de cada un, na dureza e cerrazón do corazón, que dalgún xeito fixo propia a mentira inicial do tentador: non creas en Deus, ti podes alcanzalo todo por ti mesmo, ser dono da túa vida e o teu destino; as túas forzas son bastantes, non necesitas de ninguén nin de nada.

O pecado mostra o seu engano en que xera xusto o contrario do que promete. Por unha banda, a persoa vese cada vez menos libre, enredada nunha maraña de influencias, condicionamentos, mentiras e presións, que parecen exceder a capacidade de resposta do individuo. E, por outra banda, recoñece cada vez máis dificilmente o propio protagonismo e esconde a propia responsabilidade, poñéndoa cada vez máis fora dun mesmo, sempre noutra cousa ou noutro.

Pero o Señor ve o dano na persoa, sófreo como cousa propia, ten compaixón de nós, pecadores; soporta o castigo dos nosos pecados, as dores que causa o mal uso da nosa liberdade. Coa súa dispoñibilidade á paixón, á cruz por nós, abre o camiño á vitoria definitiva sobre o mal, que tal é desde o principio o designio divino.

Vemos no Venres Santo que o mal non é algo abstracto, que non ten que ver ou non afecta as persoas. Pero tamén vemos o Señor, que non nos deixa sós, que, coñecendo desde dentro o noso pecado e sufríndoo, presenta ao Pai unha oración por nós, pola nosa liberdade e o noso corazón. Para que a graza divina nos dea un principio de vida que nos permita facer o xesto de pedir, de esperar, de acoller a presenza boa, a axuda do Señor. E fágase así unha historia nova, na que sempre sexa posible recomezar, crendo xa en Deus, que acolleu a súplica e a entrega do seu Fillo por nós, librouno de todo mal e encheuno dunha vida vencedora da morte.

Para que puidésemos ser liberados do mal, que ten as súas raíces na opción da liberdade, facía falta atender o corazón humano, curalo e cambialo. Isto era algo que non podiamos facer sós, deixados ás propias forzas, ás do propio corazón. Facía falta esta intervención do Señor, o seu amor misericordioso ante o cal renaceuse a nosa liberdade, unha criatura nova e un corazón novo.

Todas as figuras e os personaxes da Paixón falan deste misterio central, do perdón dos pecados, sen ter en conta ao cal todas as consideracións quedarían curtas. Os protagonistas verdadeiros do Venres Santo son o Señor Xesús e o pecador –nós; o Deus que nos revela o seu Amor e o noso propio corazón, na súa liberdade íntima, que o pecado limita radicalmente, pero non pode eliminar do fondo da nosa persoa, pola cal o Señor Xesús mostrouse disposto a morrer na cruz.

Deus é máis grande que os nosos pecados, o seu Amor é infinito e a súa compaixón. E demostrouno convertendo ao corazón humano, á carne e o sangue de Xesús, tan facilmente desprezada, na revelación definitiva da súa caridade infinita, da súa benevolencia e da súa sabedoría.

Necesitamos máis que nunca afirmar estas verdades que hoxe de novo contemplamos. O mal, o pecado e a morte non son a lei que goberna o mundo; non definen a nosa vida, aínda que estean presentes e teñamos que sufrilo. A creación e o designio de Deus son bos, a historia ten un destino de salvación. Somos nós quen debemos defender esta esperanza, contra quen despreza ou desespera da humanidade, contra quen, con mil escusas, de feito non respecta as persoas, á súa vida, os seus dereitos e a súa dignidade.

E non é posible subestimar a propia responsabilidade, a propia liberdade, o significado do corazón humano. Nunca será posible, ata o último día, eliminar definitivamente todo o mal do mundo. Pero o camiño pasa pola liberdade da persoa e a conversión do corazón, por preferir a verdade, por amar a Deus e ao próximo, agora xa, cando aínda somos todos pecadores.

Non deixemos nunca de soste estas verdades, para non caer en mentiras e relatos enganosos, que dilúen as responsabilidades e non abren sendas de reconciliación e de paz; e para afirmar en cambio a dignidade singular do corazón de cada un, de cada persoa, creada e amada por Deus mesmo.

Aínda que implique unha certa dor polo propio pecado, será posible así recoñecer e enchernos de alegría ante o amor do Señor, ante Cristo e ante a súa cruz, na esperanza da resurrección.

Manteñamos pois a fe e poñamos o noso orgullo na cruz do noso Señor Xesucristo, que, ata o fin do mundo e en todos os cambios históricos, seguirá sendo para todo o xénero humano a verdadeira esperanza

Ave crux, spes única.

+ Alfonso,
Bispo de Lugo